

«Δωδεκάτη νύχτα»

Αν το Λονδίνο είναι ο μεταβατικός σταθμός στο ταξίδι σας κι αν οι ώρες το επιτρέπουν, επιβάλλεται να δείτε θέατρο. Η τύχη το έφερε η τελευταία παράσταση της «Δωδεκάτης νύχτας» του Σαίξπηρ, παραγωγή του National Theatre, να συμπίπτει με το σύντομο μας πέρασμα από το Λονδίνο και τα τελευταία εισιτήρια στην αίθουσα Olivier να γίνουν δικά μας. Οι προβολές των οπτικογραφημένων παραστάσεων στα πλαίσια του προγράμματος National Theatre Live απέκτησαν σταθερό και αφοσιωμένο κοινό στη Λευκωσία και τη Λεμεσό, και η «Δωδεκάτη νύχτα» ήταν μια από τις διαφημιζόμενες παραγωγές, με προβεβλημένο χαρακτηριστικό τη μεταλλαγή του Μαλβόλιο σε Μαλβόλια και την ανδρόγυνη μορφή της ερμηνεύτριας αυτού του ρόλου Tamsin Greig να προκαλεί την περιέργεια και το ενδιαφέρον. Το γεγονός ότι η παράσταση αυτή προβλήθηκε στο Ριάλτο προ ολίγων ημερών μού χαρίζει συνθεατές για νοερή συζήτηση.

Ο σκηνοθέτης Simon Goldwin άντλησε την έμπνευση και τη δικαιολογία για την αλλαγή φύλου ενός από τα πρωταγωνιστικά πρόσωπα από τη γενική θεματολογία της σαιξπηρικής κωμωδίας που αφορά το παιχνίδι με το φαίνεσθαι και το είναι του φύλου και με τη λανθάνουσα σεξουαλικότητα των ηρώων. Έτσι δεν πρόκειται απλά για γυναίκες ηθοποιούς που παίζουν ανδρικούς ρόλους, αλλά η Μαλβόλια και η γελωτοποιός Φέστε είναι γυναικείοι ρόλοι. Για τη μετάλλαξη της Φέστε (Doon Mackichan) δεν αντιλήφθηκα άλλη σκοπιμότητα από το να κάνει διπλό το σκηνοθετικό εύρημα, αλλά η μετάλλαξη της Μαλβόλιας αποτελούσε τη βασική σκηνοθετική πρόταση στην παράσταση, εντυπωσιακή αρχικά, δυσλειτουργική αργότερα, όταν πια γινόταν φανερή η ελλιπής τεκμηρίωσή της. Για παράδειγμα, ο σαιξπηρικός Μαλβόλιο εμπλέκεται στο κείμενο σ' ένα περίεργο, στημένο φλερτ με την Ολίβια και στην παράσταση η ηρώίδα της Tamsin Greig συμμετέχει

σε φλερτ διπλά περίεργο, καθώς ομοφυλικό. Όσο γερή υποκριτικά και να ήταν η ηθοποιός, το φαινομενικά πρωτοποριακό εύρημα δεν κατάφερε να μετατραπεί σ' έναν αλγόριθμο υποκριτικής συμπεριφοράς για κάθε σκηνή στην οποία συμμετείχε, ειδικά για την κορυφαία σκηνή με τις σταυρωτές καλτσοδέτες ή για τη σκηνή μετάνοιας και ταπείνωσης. Συνεχίζοντας να προσθέτει στο θέμα του ερωτισμού, ο Simon Goldwin δημιούργησε μια ανεξήγητα διογκωμένη σκηνή στο γκέι μπαρ «Ελέφαντας». Αντ' αυτού ο σκηνοθέτης θα μπορούσε να δώσει περισσότερη φινέτσα στο ερωτικό σχήμα μεταξύ Ολίβιας, Ορσίνο και Βιόλας. Οι πολύ ωραίοι Phoebe Fox και Oliver Chris ανέβαζαν τις δικές τους γραμμές του τριγώνου πολύ ψηλά, αλλά η Βιόλα της Tamara Lawrence δεν είχε το ίδιο κράμα κωμικότητας, λυρικότητας και ερωτισμού με τους δύο συμπρωταγωνιστές της. Δεν χωράει αμφιβολία πως η παράσταση θα μείνει αξέχαστη σε όσους την είδαν, λόγω του εκπληκτικά ωραίου σκηνικού (Soutra Gilmar) και της ευρηματικής της χρήσης. Ένα τεράστιο τρίγωνο αναδιπλωνόταν συνεχώς εντυπωσιάζοντας με τις αλλαγές περιβαλλόντων (καράβι στην τρικυμία, νοσοκομείο, αρχοντικά των ευγενών, μπουντρούμια, κήποι, κ.ά., κ.ά.). Η κάθετη διάσταση του σκηνικού εμπλούτιζε την κίνηση, το κάθε καινούριο άνοιγμα των κάθετων διαχωριστικών έμοιαζε με μετροφύλλημα τεράστιου, εικονογραφημένου βιβλίου. Και η πανέμορφη, ζωντανά ερμηνευμένη μουσική του Michael Bruce είχε μέσα της όσα μου έλειψαν από τα υπόλοιπα συστατικά στοιχεία της παράστασης: τη θλίψη του ονείρου, το άπιστο του παραμυθιού, τη μη πειστικότητα του ευτυχισμένου τέλους.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ